

Uvolni se **1K 7,29-31**

Apoštol nám zde připomíná prostou pravdu, že čas trvání světa, jak jej známe, je omezený. „Lhůta je krátká“, čteme tu jasně (v. 29 ČEP). Doslovněji bychom to mohli přeložit „čas je zkrácený“ nebo „čas je omezený“. Písmo nám jasně tvrdí, že tento svět nebude trvat věčně. Na jednom místě v Bibli například čteme: „*Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žárem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. (...) V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žárem.*“ (2P 3,10 a 12b ČEP) Bůh učiní konec tomuto světu. My křesťané víme, že se to stane tehdy, až se Ježíš na zemi podruhé viditelně objeví. Omezený je ale i čas našeho života. Nejsme věčně mladí. Nežijeme zde na zemi do nekonečna. Jednou přichází chvíle, kdy musíme odejít. To je něco, čeho jsou si vědomi i lidé, kteří v Ježíše Krista nevěří. Čas našeho života na této zemi je omezený. Navíc nevíme, kolik nám ho ještě zbývá. Pokud tuto skutečnost bereme vážně, co z toho pro vás vyplývá? Zejména to, že budeme chtít ten omezený čas co nejlépe využít. Nebudeme ho chtít naplnit nějakými nesmysly. Jenže co má smysl a co je nesmysl? Odpovědi lidí na tuto otázku se mohou velmi různit. Křesťan to může a má vidět tak, jak napsal apoštol Petr: „*Proto i vy ve zbývajícím čase života nebudte oddáni lidským vášním, ale vůli Boží.*“ (1P 4,2 ČEP) V našem textu však máme ještě jinou výzvu.

S ohledem na krátkost času vyzývá Pavel křesťany k jakémusi uvolnění jejich vztahů k záležitostem tohoto života. Jako křesťané nemusíme být připoutáni k tomuto světu, jako kdyby tento život byl vším, co máme. Jediný, ke komu máme být trvale připoutáni, je Ježíš Kristus (srov. Mt 10,37-38). Všechny ostatní vztahy jsou a mají být volnější.

Hrozí tu ale nepochopení. Pavlova slova by mohla vyvolat dojem, že křesťan má být netečný až lhostejný vůči všemu, co se s ním a kolem něj děje. Jakoby snad křesťan neměl prožívat zamilovanost, nebo zármutek (když mu třeba někdo zemře), nebo radost, když se někdo uzdraví či narodí. Jakoby se mu nesměly líbit hezké věci. Takové pochopení Pavlových slov by bylo samozřejmě velkým omylem (srov. 1Tm 4,3-5). Pavel předpokládá, že křesťané budou žít v manželství. Předpokládá, že budou plakat a radovat se. Předpokládá, že budou žít běžný život, k němuž patří i nakupování a používání různých věcí. Křesťan je stále člověkem se všemi přirozenými lidskými touhami. Chce být šťastný, chce být zdravý a přeje to i svým blízkým. Ani se zde neříká, že naše závazky a povinnosti už neplatí. Věřící člověk, který žije v manželství, má být svému partnerovi věrný. Má se starat o svou rodinu.

Co je tedy míněno těmi volnějšími vztahy? Vše, co zde Pavel vyjmenovává, jsou pouze naše dočasné role. Nevystihují plně, kým skutečně jsme. Ano, jsem manžel, ale nejen manžel. Jsem člověk plačící (protože jsem třeba ovdověl, nebo mám všelijaká jiná trápení), ale jsem víc než vdovec nebo nemocný. Koupil jsem

perfektní pozemek ke stavbě domku, ale nejsem pouze vlastník parcely. Kdo jsem? Jan píše: „ *Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.* “ (1J 3,2) Jsme Božími milovanými dětmi! Díky Kristu! To je to, kým jsme. Každý z těch pozemských vztahů a stavů pomine. Jednou svoji pozemskou roli dohrajeme. Božími dětmi však budeme navěky. Naším jediným cílem tedy nemá být, aby nám fungovalo manželství. Naším jediným cílem nemá být, abychom se už zbavili zármutku. Naším jediným cílem nemá být, abychom měli dost peněz a kvalitní věci. Nemáme se nechat tím vším plně pohltit. Naším hlavním cílem má být, abychom v každé situaci žili jako Boží děti. Naším hlavním cílem má být, abychom tu byli pro Boha a pro druhé.

Ať jsme kdekoliv, má se skrze nás projevit Kristus. Když si uvědomíme, že právě na tomhle záleží především, může nás to osvobodit. Máme běžné rodinné a pracovní starosti. Někdy je toho na nás moc, možná jsou chvíle, kdy nemáme daleko k pláči. Nemusíme se tvářit, že tomu tak nikdy není. Zároveň se ale můžeme ptát, jak bychom se ve své situaci mohli projevit jako Boží děti. Nemusíme zapustit kořeny v běžných radostech a starostech současného života. Můžeme zakořenit v Pánu Ježíši Kristu (Ko 2,6-7).

Podoba tohoto světa pomíjí. Vidíme to všude kolem sebe. Domy se přestavují a chátrají. Lidé odcházejí. Jednou z tohoto světa odejdeme i my. Dohrajeme své současné role. Přejde chvíle, kdy se sklídí všechny kulisy a začne ten pravý život. Náš současný život samozřejmě není pouhou divadelní hrou. Je naprosto skutečný. Jedná se však o skutečnost dočasnou. Stejně také platí, že vírou v Pána Ježíše začínáme žít ten pravý, věčný, život už nyní. Avšak to dobré, co s Kristem zakoušíme nyní, se nedá srovnat s tím, co přijde v budoucnu, až se kulisy světa zbourají. Až zemřeme. Až se Pán Ježíš vrátí. Tehdy poznáme, jak propastný rozdíl je mezi způsobem života v čase nynějším a způsobem života v čase, který přichází. Tehdy už budeme navěky s Pánem Ježíšem ve věčné radosti bez strachu, bolesti a zármutku (srov. F 1,23; Zj 21,4). Takovou naději přijímáme vírou v Pána Ježíše. Pavel nás tu vlastně varuje, abychom příliš nepřiřostli k věcem, které jednou stejně nebudou. Nemáme až příliš přiříst k našemu současnému životu. Raději bychom se měli učit brát vážně skutečnost, že jsme Božími dětmi. S tím souvisí i nové možnosti. Například možnost radovat se i tehdy, když po lidsku máme všechny důvody k zármutku (F 4,4).